

си размѣняха взаимно въ тоя „идеенъ диспутъ“, стигащъ до цинизъмъ, говори самъ по себе си. Съ съюзни срѣдства и съюзни вестници, които се издържаха отъ заработенитѣ съ кървавъ трудъ левчета на сдруженото учителство отъ двата съюзи, ръководнитѣ тѣла на двете конкурентни фирми, съ злобата и завистта на еснафина, поведоха кална борба и внасяха само мерзостъ и възмущение въ душитѣ на учителството, което малко се интересуваше отъ печалбитѣ на своитѣ ръководители, понеже очакваше отъ тѣхъ не взаимни ежби и попържни, а да го поведатъ на борба за по-сносенъ животъ, за възстановяване на поругания му стабилитетъ и избавление отъ безправното му положение, въ което отъ день въ день все повече затъваше. Възползувани отъ гнета, който и до сега потиска учителството и убива още въ зародишъ всѣка появила се въ неговата срѣда критическа мисълъ, ръководнитѣ тѣла на двата съюзи продължиха тази борба за сергии до край. Озлоблението все повече се напластяваше въ душитѣ на организираното учителство и съзнателно и отъ дветѣ страни се копаеше все по-дълбока пропасть между враждуващитѣ братски организации, за да не може никога да настане премирение за обща борба и общо настъпление за отстояване на наболѣлитѣ до непоносимостъ професионални нужди и интереси на цѣлокупната учителска професия. Девизътъ бѣ — раздѣлий и владѣй, защото само така най-успѣшно може да се служи и на своитѣ лични търгашески и партийно-котерийни интереси, и на властта, въ чийто скути управителнитѣ комитети и на двата уч. съюзи, всѣки по отдѣлно, се надпреварваха да завратъ своитѣ глави и заложатъ съкровениѣ интереси и възжеления на цѣлата учителска професия.

Тукъ му е мѣстото да подчертаемъ, че и тритѣ учителски съюзи—БУС, Класн. Учит. Съюзъ и Съюза на прогимназиялнитѣ учители, не можаха и се оказаха некадърни да почерпнатъ поука отъ събитията, които се развиваха въ мировъ масщабъ следъ империалистическата война, и отъ породилитѣ се отъ нея дълбоки обществено-политически и економически преобразования въ недрата на капиталистическото общество, за да теглятъ логическитѣ заключения. Професионалнитѣ учителски съюзи не само останаха на сжшитѣ стари позиции, кждето бѣха преди империалистическата война, но ги засилиха следъ нея въ още по-реакционенъ духъ, фашизираха ги. Тѣ останаха слѣпи къмъ рационализацията, която започна да се насажда въ производството и срѣдъ административния пролетариятъ на следвоенното капиталистическо общество, и глухи къмъ тънतेжа и грохота на мировия пролетариатъ за единъ новъ общественъ редъ и за едно ново училище. Вмѣсто крачка напредъ, тѣ направиха единъ голѣмъ кржгомъ и изравниха своя фронтъ съ този на фашизма, турнаха му се въ пълна услуга, за да вършатъ неговото дѣло. Напр., „бойния“ БУС, чийто редакторъ често размахва своя пихтиенъ боздуганъ изъ колонитѣ на „неутралния“ в. „Съзнание“ противъ „кървавия болшевиизъмъ“ и „болшевишкитѣ сатрапи и диктатори“, следъ 34-год. животъ, отъ името на XXXI си конгресъ изпрати на Царь Бориса III поздравителна върноподаданическа телеграма. И когато по тоя случай излезе органа на запаснитѣ офи-